

тѣсни сроднически или економически свѣрзки съ нашето селско население. Та ще принесете незабравими услуги на цѣлото отечество, господа, ако вие се посветите всецѣло на вашата задача и я изпълните съ оная просвѣтена грижа и гореща любовъ къмъ слабитѣ ни сънѣродници, които Негово Царско Височество и цѣлиятъ народъ очакватъ отъ Васъ.

ДАНЪЦИТЪ И БЮДЖЕТЪТЪ.

[Отъ Юридически прѣгледъ, 1 мартъ 1898.]

Въ нашата хубава България, ако вѣрваме послѣдното прѣброяване, направено въ 1893, има 113,968 кжши съ единъ само прозорецъ. Споредъ сжщото прѣброяване, 470,154 прозорци на нашитѣ и тѣй мрачни жилища, били запушени съ книга. Население, което отъ сиромашия не вижда хубава България освѣнъ прѣзъ единъ само прозорецъ — което, отъ нѣмотия употребява книгата, не да се освѣтлява съ нея, а да затула и тѣй оскѣдната Божия свѣтлина — има, струва ми се, право повече отъ всичко друго да иска отъ своитѣ прѣдставители и публицисти отчетъ по двата за него особено жизнени въпроси — въпроситѣ на данѣцитѣ и бюджета.

Пръвъ върху сътрудницитѣ на Юридически прѣгледъ, които заговориха по тия два въпроса, послѣденъ измежду народнитѣ прѣдставители, които и практически се занимаха съ тѣхъ, мене се налага особена длѣжностъ да дамъ единъ такъвъ отчетъ. И като го давамъ днесъ, опрѣнъ, както и прѣди четири години, не на голи думи и фрази, а на официални данни и цифри, азъ се надѣя, че всичкитѣ добросѣвѣстни читатели, които съ внимание го сравнятъ съ статиитѣ ми отъ 1893 и 1894, ще се съгласятъ, че азъ никога не съмъ си позволилъ да се подиграя съ читаещата публика, съ нейното довѣрие къмъ сътрудницитѣ на това хубаво и полезно списание, както нѣкои поискаха да ме обвинятъ.

Нека ми бжде позволено най-напрѣдъ да напомня, какво азъ писахъ прѣди четири години. Въ първата си статия по данѣчния ни товаръ (Юридически прѣгледъ, 1-и септември 1893) азъ изказвахъ надежда, че новоучрѣденитѣ двѣ министерства (на общитѣ сгради и на търговията) нѣ-